

taling til Taxationsmændene, der er uforholdsmæssig ringe, i Gjennemsnit ringere end den Betaling, der nu finder Sted. Betalingen er nemlig i Lovudkastet fastsat til 1 Rd. for hver Taxationsmand for en halv Dag, og saaledes at en halv Dag ikke skal beregnes, som det nu for Tiden er Tilfældet, i Genhold til Sportelreglementets Bestemmelser til 4 Timer, men til 6 Timer. Jeg kan nu ikke troe, at Mænd, der have Meget at tage vare, og hvis Tid er meget optagen af deres egne Anliggender, skulde føle sig fristede til for en Betaling af omtrent 1 Mk. Timen at overtage et Hverv, der er forbundet med ikke ringe baade moralsk og juridisk Ansvar. Skulde man ville svare mig, at man jo dog nu for Tiden uden Vanstælgighed kan faae Taxationsmænd udnævnte paa meget billige Vilkaar, og saaledes at de lade sig nøie med den Betaling, der er foreskrevet, saa skal jeg dertil tillade mig at yttre, at man har gjort mig opmærksom paa, at der netop nu ikke sjældent erlægges højere Betaling. Hvor Taxationsmændene finde, at deres Arbejde er meget besværligt og meget omfangsrigt, gjøre de ikke sjældent, efter hvad jeg har erfaret, Fordring paa en større Betaling, der da ogsaa hyppig tildeles dem, fordi Requirenten selv finder, at Fordringen er billig. Det er jo heller ikke nogetsteds udtryffeligt forbudt disse Mænd at tage imod højere Betaling, og Hvervet som Taxationsmand søges efter min Formening ikke som et Tillidshverv, men som en Fortjeneste for de vedkommende Mænd, der paatage sig denne Forretning. Den Betaling, der udredes til Creditforeningernes Taxationsmænd, er ogsaa, saavidt mig bekendt, meget højere; jeg skulde tage meget fejl, om Betalingen ikke i Reglen for dem er 2 Rd. for en halv Dag — uden at der dertil er knyttet den Bestemmelse, at en halv Dag skal regnes til 6 Timer — og for en heel Dag 3 Rd. Creditforeningernes Taxationsmænd ere ogsaa langt ringere i Antal, og, da de altsaa meget hyppigere faae Forretninger, vil den Fordeel, som de have af disse Forretninger, blive saameget større.

Seer man fremdeles hen til, hvad den foreslaaede Reform vil koste, da indeholde Motiverne vel ikke Noget derom, men den vil

jo dog utvivlsomt være forbunden med endeel Beføstning, navnlig for Statskassen. De Retssgebyrer, der nu erlægges ved Taxationsforretningerne, og som tilflyde Statskassen, forsaavidt Embedsmændene ere paa fast Gage, men ellers tilflyde de sportellønnede Embedsmænd, dog saaledes at ogsaa en Deel deraf isaafald tilflyder Statskassen, ville jo nemlig for Fremtiden bortfalde. Det vil ikke let være muligt at angive, hvor stort Tabet for Statskassen vil blive, men jeg troer ikke at feile meget ved at anslaae det til en halv Snees Tusinde Rigsdaler, naar jeg tager Hensyn deels til Jurisdictionernes Antal og deels til Forretningernes Hyppighed. I sidstnævnte Henseende maa man lægge Mærke til, at Taxationsforretninger, der foregaae efter Reglerne for Taxationer til Udlaan af Umyndiges Midler, ikke alene foretages, hvor der er Spørgsmaal om saadanne Laan eller om Laan af offentlige Stiftelses Midler, men at de ogsaa meget hyppig finde Sted, hvor Laan søges af private Midler, fordi Requirenten ønsker at have et Document, som han kan bruge i større Omfang, dersom det Laan, han søger hos Private, ikke skulde være til at erholde. De allerfleste Taxationsforretninger foretages derfor i Virkeligheden efter de Regler, der ere gjældende for Udmeldelsen af Taxationsmændene og for selve Taxationen med Hensyn til Laan af offentlige Midler. Men det forekommer mig nu, at der maa tale særdeles Meget for en Reform, forat den skal bringe den lovgivende Magt til at offere en Sum af en Størrelse som den, jeg nys nævnte. Dersom Reformen ikke kan anses for et meget betydeligt Fremfærd, vil jeg derfor meget fraraade at give Slip paa et saadant Beløb. Jeg vil ikke tale om, at der virkelig ved Reformen vil tilføies de Retssbetjente, der ikke ere satte paa fast Gage, et Afbræk i deres lovlige Indtægter, som ikke erstattes dem, skjøndt det vistnok vil erkjendes, at der i Reglen ikke ved nye Love bør foretages Indskrænkninger i Gebyrerne, som medføre en Afgang i de nuværende Retssbetjentes Indtægter; men for Statskassens Vedkommende vil jeg fremhæve, at man, da man indførte Reformen med Hensyn til Retssbetjentes Lønningsmaade, dog ialtfald gik